

הכרת הטוב עד איפה?

הרב אריה זאב גינזברג היה מאד מקורב למרן הרב שך, ותמיד דלתו של הרב שך היתה פתוחה בפניו, פעם אחת כשהגיע ובקש להכנס לקודש פנימה אמר לו נכדו של הרב שך: "היום גם אתה לא יכול להכנס". לתמיהתו הסביר נכדו של הרב שך, שאתמול עבר הרב שך יום קשה מאוד, והוא עדיין לא התאושש מזה והוא חייב לנוח, וכך הוא סיפר לו, זה כבר היה בשנות התשעים המאוחרות של הרב שך, שכידוע היה מאד תשוש ובריאותו היתה רופפת על אף שזכה לאריכות ימים, והנה בשעת בוקר מוקדמת אתמול, מודיע הרב שך לנכדו שיזמין מונית לחיפה, שם עליו להשתתף בלוויית אשה זקנה מאד שנפטרה, ושלא ישאל מדי שאלות. הנכד ציין שמאד קר בחוץ ויורד גשם זועף, וניסה למנוע מהנסיעה הקשה, אבל הרב שך אמר לו שאם הוא לא מזמין עכשיו מונית... הוא נוסע באוטובוס

לאורך כל הנסיעה הרב שך ישב ושתק ונראה היה שקוע במחשבות והרהורים, הנכד היה בטוח שמדובר באיזה אשה מיוחדת וצדקת, וחיכה לראות לוייה רבת משתתפים, ומה הוא הופתע כשראה בקושי מנין של אנשים זקנים שעשו דרכם אל חלקת הקבר תחת גשם זלעפות, כאשר שני אנשים אומרים דברי הספד קצרים, והרב שך בקש לומר קדיש, לאחר סתימת הגולל נשאר הרב שך ליד הקבר ושקע בהרהורים, וכשהגשם ממשיך בזעף, ניסה הנכד לומר לרב שך, שזה מאד מסוכן להיות כך בגשם, ואז כשהגשם ממש הרטיב את כל בגדיו של הרב שך, אז רמז הרב שך לנכדו שרצונו לחזור למונית. הנסיעה חזור לבני ברק התנהלה בדממה, ורק אחרי שהרב שך התיישב על כסאו בביתו, שאלו נכדו למטרת נסיעה זו

מֵרַב שֶׁךְ הַתְּחִיל לִסְפֹּר: "כֹּאשֶׁר הֵייתִי בֶן 12 בִּלְבַד נִפְתַּח יְשִׁיבָה מוּבַחֶרֶת לְעִילוּיִים בְּעִירִי, רַק שֶׁלֹּא הִיְתָה שָׁם פְּנִימִיָּה, וְכַמְעַט שֶׁלֹּא הָיָה מֵה לֵאכּוֹל, וְנֵאלְצָנוּ לִישׁוֹן עַל הַרְצָפָה [לֹא יֹאמֵן כִּי צַד גְּדֹלוֹ וְלִמְדוֹ בְּמִסִּירוֹת פְּעַם], אֲבִיו שֶׁל הֵרֵב שֶׁךְ, חֲשַׁב שֶׁלְמֵרוֹת הַמִּצַּב הַגִּשְׁמִי הִירוּד, כְּדֹאֵי שֶׁבִנו לִיזָר הַקֶּטָן יֵלֵךְ לִישִׁיבָה זֹה, וְכֵן הִלְכְתִי לִישִׁיבָה", מִסְפָּר הֵרֵב שֶׁךְ, "עֲבַרְנוּ אֶת חוֹדְשֵׁי הָאֲבִיב וְהַקִּיץ וְזֶה הָיָה נִסְבֵּל, עַד שֶׁהִגִּיעוּ יְמֵי הַחוֹרֶף הַקְּשִׁיִּים וְהַקְּפוּאִים בְּרַחְבֵי רוּסְיָה, וְהִתְנַאֲמִים הִפְכּוּ לִהְיוֹת קְשִׁיִּים מִנְשׂוּא, בֵּית הַמְדַרְשׁ הָיָה קְפוּא וְלֹא הָיוּ לְתַלְמִידִים בְּגָדִים חֲמִיִּם לְהִתְכַסּוֹת בָּהֶם, וּבְלִילוֹת הָיָה מִמֶּשׁ מִסּוּכָן מִפְּנֵי קְפִיָּאָה וְלֹא הָיָה שִׁיךְ לִישׁוֹן בְּלֵי שְׁמִיכוֹת". וּמִסְפָּר הֵרֵב שֶׁךְ שֶׁמִּצַּב זֶה הִגִּיעַ לְאוֹזְנֵי שֶׁל דּוֹדוֹ שֶׁהָיָה נֶפֶח עֲשִׂיר וְעִרְרִי, וְהוּא שֶׁלַח מִכְתָּבִים לְרֵב שֶׁךְ, וְנִסָּה לְשַׁכְנֵנוּ לְבּוֹא לְגוֹר אֲצִלוֹ וְלֵאחַר מוֹתוֹ יִירֶשׁ אוֹתוֹ, וְכִשְׁהֵרֵב שֶׁךְ כָּתַב לוֹ שֶׁהוּא רוֹצֵה לְלַמּוֹד תּוֹרָה, כָּתַב לוֹ הַדּוֹד, שֶׁהוּא יִתֵּן לוֹ זְמַן לְלַמּוֹד תּוֹרָה, וְיִהְיֶה לוֹ יוֹתֵר קָל כִּשְׁהִתְנַאֲמִים הַגִּשְׁמִיִּים יִהְיוּ יוֹתֵר טוֹבִים. פְּנִיּוֹת אֵלוֹ וְהַמִּצַּב הַקָּשֶׁה הִבִּיאוּ אֶת לִיזָר שֶׁךְ הַקֶּטָן לְהִרְהַר בְּרִצִּינּוֹת בְּהַצָּעָה זֹה, לְאֹמֹר שֶׁהוּא יִמְשִׁיךְ לְלַמּוֹד תּוֹרָה וְגַם יִזְכֶּה לְשַׁפֵּעַ גִּשְׁמִי, וְכֵן יִתְאַפְּשֶׁר לוֹ לְלַמּוֹד תּוֹרָה כֹּל חַיּוֹ לְלֹא הַפְּרָעוֹת, אִף שֶׁלֹּא יוּכַל לְהִתְמַסֵּר בְּתַחִילָה רַק לְלִמּוֹד הַתּוֹרָה

הָיָה זֶה בְּלִיל שִׁישֵׁי אֶחָד, כִּשְׁהֵרֵב שֶׁךְ הֵלֵךְ לְעֵלוֹת עַל יְצוּעוֹ, וְהַכְּפוּר לֹא נָתַן לוֹ לְסַגּוֹר אֶת שְׁמֹרוֹת עֵינָיו, וּמִמֶּשׁ פָּחַד שֶׁהוּא עוֹמֵד לְקְפוּא לְמוֹת, אוֹ אִז הוּא הַחֲלִיט בִּלְבוֹ לְקַבֵּל אֶת הַצָּעַת הַדּוֹד, "וְהַחֲלַטְתִּי שְׂאֲחָרֵי שֶׁבֶת אֲנִי עוֹזֵב אֶת הַיְשִׁיבָה, בְּיוֹם שִׁישֵׁי בְּבוֹקֵר מִגִּיעָה לְפִתְעַ אֲשֶׁה עִם עֲגֵלָה מְלֵאָה שְׁמִיכוֹת, וְהִיא מִסְפֶּרֶת לְהִנְהַלֵּת הַיְשִׁיבָה שֶׁבְעֵלָה הָיָה סוּכָן שֶׁל חֲנוֹת שְׁמִיכוֹת, וְהוּא ל"ע נִהַרְג בְּתֵאוֹנָה, וְהִיא רוֹצֵה לְתַרוֹם אֶת כֹּל הַשְּׁמִיכוֹת שֶׁהָיוּ בְּחֲנוֹת לְתַלְמִידֵי הַיְשִׁיבָה לְעִלוֹי נִשְׁמַת בְּעֵלָה". כְּמוֹכֵן שֶׁהִיְתָה שְׁמַחָה גְּדוֹלָה בִּישִׁיבָה וְגַם הֵרֵב שֶׁךְ לָקַח שְׁמִיכָה, וּבְלִיל שֶׁבֶת הָיָה הַלִּילָה רֵאשׁוֹן שִׁזְכֶּה לְחֲמִימוֹת שֶׁל שְׁמִיכָה, וְהַצְּלִיחַ לְהִירְדֵם כֹּל הַלִּילָה, כִּשְׁהוּא קָם,

החליט בהחלטה ברורה שכיון שהוא מצליח ב"ה לישון עם השמיכה הזו אז אין שום סיבה לעזוב את הישיבה שבה יוכל לגדול רק ורק בתורה

לאחר שנים רבות נודע לרב שך שאשה זו עלתה לארץ, וגרה בחיפה והיא לא נישאה שוב, וזרה ערירית בביתה. הרב שך היה נוהג לשלוח לה מצרכי מזון ותמיכה כספית כהכרת טובה, וסיים הרב שך: "עכשיו שהודיעו לי שהיא נפטרה רציתי להכיר לה טובה בכל לבי, על שבזכותה הגעתי לאן שהגעתי", והוסיף הרב שך: "לגבי מה שאלת למה עמדתי ככה בגיל כזה בגשם סוחף, עד שנרטבו בגדי לחלוטין, בזה רציתי להרגיש מה שמגיעה לאשה זו, כי כשאומרים הכרת הטוב צריך להרגיש זאת, ולכן את עמדתי בגשם ובקור וניסיתי להיזכר בקור האיום שחוויתי אז בישיבה, ומה שניצלתי בגלל השמיכה שהיא הביאה לי, ואז הכרת הטוב גדולה הציפה את ליבו ואמרתי לה 'תודה'

כך צריך להכיר טובה להקב"ה, להרגיש באמת כי כל נשימה וכל צעד מעשה ופעולה, זה ממנו יתברך, ובלעדיו הרי אנו כגידמים, אילמים וחרשים, כמה תתפרץ מליבנו גודל ההכרה לבורא העולם על כל חסדו
עמנו